

Flemming Klint Harkjær

Englen fra Riget

Tidligere udgivet

Menneskesmuglerne

Hævnen

www.klints-books.dk

Indholdsfortegnelse

- 1. Kapitel
- 2. Kapitel
- 3. Kapitel
- 4. Kapitel
- 5. Kapitel
- 6. Kapitel
- 7. Kapitel
- 8. Kapitel
- 9. Kapitel
- 10. Kapitel
- 11. Kapitel
- 12. Kapitel
- 13. Kapitel
- 14. Kapitel
- 14. Kapitel
- 15. Kapitel
- 16. Kapitel
- 17. Kapitel
- 18. Kapitel
- 19. Kapitel
- 20. Kapitel
- 21. Kapitel

22. Kapitel
23. Kapitel
25. Kapitel
26. Kapitel
27. Kapitel
28. Kapitel
29. Kapitel
30. Kapitel
31. Kapitel
32. Kapitel
33. Kapitel
34. Kapitel
35. Kapitel
36. Kapitel
37. Kapitel
38. Kapitel
39. Kapitel
40. Kapitel
41. Kapitel
42. Kapitel
43. Kapitel
44. Kapitel
45. Kapitel
46. Kapitel
47. Kapitel

48. Kapitel

49. Kapitel

50. Kapitel

51. Kapitel

52. Kapitel

52. Kapitel

53. Kapitel

54. Kapitel

55. Kapitel

56. Kapitel

57. Kapitel

58. Kapitel

59. Kapitel

60. Kapitel

61. Kapitel

62. Kapitel

63. Kapitel

64. Kapitel

65. Kapitel

1.

Region Hovedstaden
Rigshospitalet

Hun lå på Plastikkirurgisk Afdeling på Rigshospitalet, og skulle gøres klar til en kønsskifte operation. Det var lige efter påske, den 5 april. Sygeplejersken, Ulla, der gjorde hende klar, var sød, livlig og empatisk og meget smuk. Kunne jeg bare blive så smuk som hende, tænkte Jane. De talte om, hvad der havde fået hende til at ønske skiftet fra mand til kvinde.

"Hvornår blev du egentlig klar over, at du ville være kvinde?" spurgte Ulla, mens hun lagde an til at lægge et PVK, perifert venekateter, populært kaldet et drop, ind i en vene i håndryggen. Jane gav sig lidt, da hun stak igennem huden, men nålen gled fint ind i åren, og Jane kunne se blodet løbe ind i det gennemsigtige rør.

"Det var allerede da jeg blev seks år," svarede Jane. Ulla spærrede øjnene op. "Så tidligt!"

"Ja, jeg havde været til fødselsdag hos en pige, Ida, som boede tæt på os. Og det var der jeg første gang sådan rigtig blev klar over det."

"Okay. Nu skal jeg lige tage et par blodprøver, og bagefter får du noget saltvand. Og så skal du barberes." Jane kiggede spørgende på hende. "Ja, altså forneden," sagde hun med et drillende smil om hendes pæne læber.

Hun hængte en klar pose op i et stativ, og satte slangen fast på PKVet. Jane fulgte nysgerrigt med i det hele.

"Ja, så er det barberingen." hun slog dynen til side, trak bukserne af hende og kørte en rullevogn med barberskraber

og vand hen. Hun barberede hende omhyggeligt og professionelt, det var hurtigt overstået.

"Så er du klar til at blive kørt ned på operationsstuen, der kommer en portør om lidt og henter dig. Kan du have det godt. Og held og lykke med det hele." Ulla forlod smilende rummet, og efterlod Jane med sine tanker.

Hun havde, en time tidligere, haft en samtale med kirurgen, Mette Thomsen, som havde sikret sig at hun havde fastet. De havde talt operationen igennem, hvor hun havde forklaret, og vist hende en animeret video af en kønsskifte operation. Mette havde sagt, "nu skal du ikke blive forskrækket. Jeg viser dig nu en animations film af operationen. Så ved du hvad der skal ske, den viser operationen i detaljer, men uden at vise blod eller andre ubehagelige ting. Okay?"

"Ja, det er ok. Hvilke andre ubehagelige ting mener du?" spurgte Jane.

"Altså, vi kasserer jo noget væv, blodigt væv, men det behøver du jo ikke spekulere på," svarede kirurgen, og satte videoen i gang. Jane kiggede nysgerrigt med. Det så voldsomt ud, men som Mette havde lovet, viste den ingen blod. Jane havde været igennem psykolog behandling på Sexologisk Klinik, som står for udredning og observation. Derefter til behandling på Gynækologisk Klinik, som havde stået for behandling med kønshormoner.

Navnet var ændret fra Jannik, til Jane, og hun kunne få nyt person nummer, når hun var blevet opereret.

Nu var tiden inde til at få fjernet penis og testikler, og få lavet kvindelig lignende ydre og indre kønsorganer. Om ca. 8 timer er jeg juridisk en rigtig kvinde, tænkte hun med et smil, og faldt i en let søvn, hun havde også fået noget beroligende.

Hun havde arbejdet hen imod det her i de sidste ti år. Og det havde været nogle svære og hårde år. Men de foregående 12 år havde været værre. Dengang, for længe siden, da hun fyldte 6 år, havde hun for første gang, rigtig

følt at hun var i den forkerte krop. Nu var hun næsten 23 år gammel, og nu var tiden endelig inde til, at hun kunne ændre sit liv. Hvilket liv hun gik i møde, ja det kunne hun ikke engang drømme om nu.

Hun vågnede ved at der stod en og var ved at slå bremsen på sengen fra. Hun hørte langt væk en stemme som sagde. "Hej, jeg hedder Jesper, og er portør. Nu kører jeg dig ned til operationsstuen." Sengen satte sig i bevægelse, og Jane kiggede søvnigt på en mandsperson, som skubbede hende hen ad gangen. Hun vågnede helt op og så hans ansigt tydeligt. Han så hen over hende og koncentrerede sig om at styre uden om diverse forhindringer på gangen. Han var middelhøj, almindelig af bygning, og havde halvlangt lyst pjusket hår. Hans ansigt var skarptskåret, med smalle øjne, som hun ikke kunne se farven på. Han havde nogle ret store og spidse ører de lignede små ulve ører, syntes hun, og kom til at grine højt. Han kiggede et kort øjeblik på hende, og det blik gav hende kuldegysninger. De smalle øjne gnistrede ondskabsfuldt, og han gav hende et grumt smil. Lige i det øjeblik lignede han en ulv, tænkte hun. Hun lukkede øjnene, og åbnede dem først da Ulven kørte hende ind på operationsstuen og sagde, "Så er der et nyt offer." Operationssygeplejersken så misbilligende på ham, rystede på hovedet, og han fortrak omgående. Derefter kiggede hun på Jane og sagde blidt.

"Hej, jeg hedder Signe."

"Og jeg hedder Ninna," sagde den anden, mens de løftede de hende over på operationsbordet.

2.

Kronprinsensvej
Frederiksberg

Jannik havde holdt fødselsdag med børnene fra hans børnehave i hjemmet på Frederiksberg, som ikke lå særlig langt fra børnehaven. Børn og pædagoger var gået derhen.

Hans mor havde bagt boller og lavet lagkage, hvor der stod; JANNIK 6 år, og der var selvfølgelig stukket 6 blå lys ned flødeskummet på kagen. Ugen før havde deres nabos datter Ida, haft 5 års fødselsdag, og hun havde haft røde lys i lagkagen, og dem syntes Jannik var meget flottere. Så da det blev hans fødselsdag havde han spurgt sin mor, om ikke han også kunne få røde lys i sin lagkage. Hun havde bare smilende sagt. "Nej Jannik. Drengene skal have blå lys. Jeg giver dig da heller ikke lyserøde trøjer på, vel?" og så var den sag uddebateret. Jannik følte et stik i hjertet. Hvad var der galt med ham? Han elskede at legeovre hos Ida. Hendes mor sagde ikke noget til, at han klædte sig ud som pige, legede med dukker og andre pigelege, som han og Ida elskede at lege.

I børnehaven, skulle han altid lege med de andre drenge, og klatre i træer, spille fodbold, eller slås. Det var selvfølgelig ikke forbudt, at lege med pigerne. Nogle piger yndede da også at lege drengelege, men de var som regel ikke så voldsomme som drengene. Men de andre drenge drillede ham, hvis han legede med pigerne, og kaldte ham for en tøsere. Så i børnehaven legede han med drengene, eller rettere, han foretrak at sidde for sig selv og læse i en bog. Nå ja, han kunne jo ikke læse rigtigt mens

han gik i børnehave, men kigge billeder det kunne han, og mange af bøgerne kunne han udenad. De voksne havde læst dem mange gange for ham, og ellers digtede han historier ud fra billederne, mens han drømte om, hvordan det måtte være at være en pige.

Hans mor var meget opsat på at han skulle være en ordentlig, velopdraget, og velklædt dreng.

Hun ejede en modebutik på strøget, og var altid selv overordentlig velklædt, og hun kunne ikke drømme om, at bevæge sig uden for hjemmet uden sminke og sat hår.

HENRIETTE MODE OG DESIGN, hed hendes butik, som handlede med damemodetøj.

Hun hed Henriette Willis Hansson, hans far hed Henrik Hansson, og var forsvars advokat.

Familien Hansson boede i en stor villa på Frederiksberg, og hørte til det bedre borgerskab. De tjente over 5 millioner kroner tilsammen om året, og havde desuden et sommerhus i Nordsjælland.

Villaen var ejet af et aktieselskab, som de begge var medejere af, og som begge deres forretninger var registreret i. Så de boede til leje i selskabets villa. Begge havde de et kontor i kælderen, så det var blandet bolig og erhverv, skattemæssigt korrekt og fornuftigt. Det var noget deres revisor havde foreslået.

Alt det anede Jannik intet om som 6 årig, men han følte det. Hans forældre havde prøvet at få et barn mere, det var ikke lykkedes, og de brugte derfor alt deres sparsomme tid på Jannik. Det var både godt og ondt. Han var, selvfølgelig af den grund mæg forkælet, men de stillede også store krav til ham. Deres forventninger til hans uddannelse og fremtid, var skyhøje. Hans far var konstant efter Jannik, da han begyndte i Frederiksberg Friskole. Hvad skolearbejdet angik kunne det ikke blive godt nok. Kun de bedste karakterer var hans far tilfredse med. Hans mor var konstant efter ham, hvad påklædning og opførsel angik, så Jannik levede under et konstant pres. Pres fra forældre, pres fra lærere, som blev

presset af forældrene, pres fra klassekammeraterne, som naturligt nok behandlede ham som en dreng, og forventede at han agerede som sådan.

Det eneste sted, han følte sig fri for pres, var hos naboen. Idas forældre pressede aldrig Ida til noget, og alligevel var hun dygtig og vellidt. Derfor kunne Jannik heller ikke forstå, at hans forældre altid var sådan efter ham. Hvis bare han fik lidt frirum, så kunne han da selv klare sine forpligtelser, og blive lige så god som Ida.

Derfor følte han, at han som dreng, blev behandlet anderledes, end piger blev. Dette var selvfølgelig ikke rigtigt, men det var sådan han følte. Han boede i den forkerte krop. Han ville være ligesom Ida, og se ud som Ida.

En dag han kom hjem fra Ida, hvor de havde leget doktor, spurgte han sin mor. "Mor, kan jeg ikke få min tissemand skåret af, og få en tissekone lige som Ida?" Hans mor blev helt mærkelig i ansigtet, rynkede brynene og sagde med en skarp stemme, som forskrækkede Jannik.

"Sikke noget sludder! Hvorfor i alverden vil du det?"

Hvad er det for en skør ide?"

"Det er meget pænere. Jeg kan ikke lide min tissemand. Så kunne jeg også gå i kjoler, og lade være med at lege med drengene," sagde han bestemt, og kiggede op på hende med sin blå uskyldige øjne.

"Sikke noget vrøvl!" bed hun ham af. "Nu snakker vi ikke mere om det." Hun vendte sig om og gik i gang med at lægge det tøj sammen som lå på spisebordet. Men hun kunne alligevel ikke glemme hvad Jannik havde sagt. Det gjorde hende både bange og ked af det. Hun havde jo godt kunnet mærke på drengen, at han ikke altid havde det godt med sig selv. Det var bare svært at forstå hvad der var galt. Drengen havde alt hvad hjertet kunne begære og var sund og rask. Hun og Henrik ofrede al deres fritid på at tage Jannik med ud til forskellige ting. Hun tog ham gerne med på museum, men det var Henrik ikke så meget til. Han ville hellere have Jannik med til fodbold. Men hun kunne godt

mærke, at det ikke lige var drengens kop te. Sammen gik de i teatret med ham. Det kunne de alle tre godt lide. Nå, mon ikke bare det var en fiks ide Jannik havde. At få skåret sin tissemand af! Sikke noget at sige. Hun forstod det ikke. Måske hun skulle prøve at tale med en psykolog. Henrik turde hun i hvert fald ikke fortælle det til. Han ville blive stik tosset, var hun sikker på. Hun rystede på hovedet, og tænkte at det nok gik over med tiden. Alle teenagere havde vel en identitets krise på et tidspunkt. Men Jannik var jo ikke teenager endnu. Hun slog det ud af hovedet, og fortsatte dagens gerninger.

Men Jannik kunne ikke ignorere hvad han følte. Men han turde slet ikke gå til sin far med sine frustrationer. Han var godt klar over, at faren ville være meget svær at overbevise. Han syntes at Jannik skulle gå til fodbold, spille tennis, og i det hele taget være en rigtig dreng. Faren var begyndt at tale om piger, altså kærester til Jannik.

"Er du blevet forelsket?" kunne han finde på at spørge Jannik om ved aftensmaden, når Jannik sad og stirrede ud i luften og tænkte på helt andre ting. Jannik rystede blot på hovedet. Hans far grinede af sin egne bemærkninger og kiggede på Henriette, blinkede til hende, som om han kendte til en hemmelighed, som hun ikke vidste noget om. Sådanne næsten daglige optrin irriterede Jannik grænseløst. Næste dag kunne det være faren sagde. "Hvad har du tænkt dig at studerer, når du er færdig med skolen?"

"Det ved jeg da ikke endnu," svarede Jannik altid, og så fik han ellers en formaning om, hvor vigtigt det var at være fokuseret på ens vej gennem livet. Og så fik han for hundrede og syttende gang historien om hvordan hans far vidste at han ville være advokat, lige fra han begyndte i skolen. Både Jannik og hans mor vidste det var løgn.

I skolen løb han dagligt ind i problemer med de andre drenge. Han kunne ikke slås, han ville heller ikke, og i idrætstimerne var han altid den, som blev valgt sidst, når der skulle spilles holdspil. Men han blev faktisk ret god til

tennis. Det var ikke sådan, at han var doven og slap, nej han var atletisk og stærk. Det kunne piger jo også godt være. Men han var trods alt stadig en dreng, biologisk, med alt hvad det indebærer.

Skolerne havde idrætsdag en gang om året, og det skulle Jannik selvfølgelig også være med til. Tennis var dog ikke på programmet, men 100 m løb var en af de discipliner Jannik også var god til. Så det stillede han op i, og kom til at løbe mod en dreng en klasse over ham, i finalen. Jannik blev nr. to, og den anden dreng kom hen og lykønskede ham med anden pladsen.

"Du var rigtig god," sagde han.

"Tak," stammede Jannik. "Hvad hedder du?"

"Tobias," svarede drengen og gav Jannik hånden. Der gik et stød igennem Jannik ved berøringen. Tobias sendte ham et kejtet smil og holdt ham længe i hånden. Jannik syntes han var flink, ja ligefrem sød. Han havde aldrig haft den følelse for et andet barn før, ikke engang Ida, som han ikke så ret meget mere. Hun havde udviklet sig til en rigtig teenagerpige, som mest tænkte på drenge, tøj og Instagram. Jannik var ikke ven med hende på de sociale medier, men han kunne jo godt se hendes billeder på Instagram. Og det var mest selvfies enten af hende alene, eller sammen med en af veninderne.

"Skal vi mødes?" spurgte Tobias. Janniks hjerte begyndte at banke hurtigere.

"Ja, det kan vi godt. Hvor og hvornår?"

"Vi kunne jo gå hjem til mig her efter skoletid. Jeg bor ikke ret langt væk, og min mor kommer ikke hjem før klokken seks." Han kiggede Jannik dybt i øjnene mens han sagde det. Jannik nikkede bare, han var helt tør i halsen og kunne næsten ikke sige noget. Hans hjerte bankede hurtigt. Han rakte ud efter sin drikkedunk og satte den for munden, og drak begærligt.

"Jamen så siger vi det. Vi mødes ude foran skolen klokken halv tre. Så har vi et par timer alene." Det sagde han med

en stemme som gjorde Jannik blød i knæene. Jannik kunne slet ikke tænke på andet end Tobias. Han forestillede sig selv som kvinde og Tobias som mand, og at de var kærester. Han var helt varm i kroppen, da de mødtes foran skolen lidt i tre. Han var blevet lidt forsinket.

"Jeg troede du havde fortrudt," sagde Tobias drillende, og skråede over Dronningensvej, og begyndte at gå hen ad fortovet.

"Nej, nej, slet ikke. Vores lærer var bare længe om at gøre dagens resultater op." Jannik skævede til Tobias.

"Jeg bor lige om rundt hjørnet der." Tobias pegede frem for sig. De drejede ned ad Kongens Tværvej og gik ind ad en havelåge og op ad en betontrappe til en stor rødstens villa, som så ud til at bestå af seks lejligheder. "Vi bor på 1. sal." Tobias gik op ad en lidt slidt trætrappe. Jannik fulgte efter og tænkte på hvad de skulle lave. Tobias stak nøglen i låsen og åbnede døren ind til en smal gang.

"Kom ind og lad som om de er hjemme." Jannik gik ind og stod i en lille, men hyggelig stue. "Vil du have noget at drikke?" Jannik nikkede. "Cola eller vand?" "Cola, tak," fik Jannik fremstammet, og sank sit mundvand. Han var helt tør i munden. Tobias åbnede døren til sit værelse. "Slå dig ned, så henter jeg lige vores drikkelse," sagde han og pegede på sengen. Jannik satte sig på den yderste kant af sengen. Et øjeblik efter kom Tobias ind med to colaer, låste døren og satte sig ved siden af Jannik. "Her." Han rakte Jannik den ene dåse, og igen gjorde berøringen Jannik helt varm. Tobias åbnede sin cola og tog en slurk. "Ah, det trængte jeg sgu til," sagde han og lagde den ene hånd på Janniks lår. "Hvad skal vi lave," spurgte han, og lod hånden glide lidt opad. Jannik begyndte at trække vejret hurtigere, og mærkede en ild i underlivet. Hans lem blev stiv og det flimrede lidt for øjnene.

"Det ve...det ved jeg ikke," hviskede han, og kiggede Tobias i øjnene. De øjne var underligt smilende, men også drillende, måske ligefrem kærlige. Det hele var meget nyt

og forvirrende for Jannik. Tobias lynede Janniks jeans op, og tog Janniks hånd og lagde på sin gylp. Jannik kunne tydelig mærke hans stive lem under stoffet, og trak også hans lynlås ned. De rejste sig som på tælling og kom hurtigt af med bukserne. Tobias trak Janniks boxershorts ned, og Janniks lem strittede strunk lige op i luften. Det dunkede voldsomt i den, og han var bange for at komme før de var kommet rigtig i gang. Han trak Tobias underbukser ned, og tog om hans stive lem. Tobias stønnede og lagde sig på ryggen og trak Jannik med ned. Tobias begyndte nu at trække forhuden på Janniks lem frem og tilbage, Jannik krympede sig, udstødte et gisp, og kom efter få gange. Tobias havde det meste af hans sperm i hånden, resten lå på dynen. Han rakte ud efter en køkkenrulle som stod på hans skrivebord, og tørrede hænderne.

"Var det godt? Er det første gang du er sammen med en på den måde?" spurgte Tobias og kiggede igen drillende på ham. Jannik nikkede. "Ja. Ja til begge dele. Jeg er altså ikke bøsse," sagde han bestemt. Tobias grinede højt. "Nej, det ved jeg godt. Det er jeg heller ikke." Jannik var om muligt endnu mere forvirret.

"Jamen hvad er du så?"

"Det samme som du. Kan du ikke se det. Vi føler os begge som piger og derfor vil vi gerne være sammen med en dreng, ikke?" Det gav pludselig mening for Jannik. Han bøjede sig ned og tog Tobias i munden og han kom med det samme. Det blev den bedste eftermiddag Jannik havde haft i årevis. Da han gik hjem, var han lykkelig og afklaret med hvordan hans liv skulle blive. Han besluttede på vej hjem, at snakke med sine forældre om fremtiden.

Han havde læst på nettet, at man kunne få østrogen behandling, noget som gjorde en mere kvindelig. Man fik bryster, og kropsbehåringen blev mindre. Han var så småt begyndt at kunne ane et dunet overskæg. Nogle af drengene i hans klasse havde pralet med, at de var begyndt at barberer sig. Men det kostede penge at få

østrogenbehandling, og han kunne ikke så godt bede sine forældre om penge til det, så han begyndte at se sig om efter et fritidsjob. Det ville hans far sikkert ikke have noget imod. Han yndede da ofte at prale med, at han selv havde tjent sine egne penge fra han var 14 år, at han selv havde tjent til sine studier. Men det vidste Jannik godt var pral. Hans farfar havde fortalt en anden historie, men Jannik og hans mor lod som om de slugte hans udlægning råt. Hans far var glad at dyrke sit ego.

Han syntes nu at det hastede med at komme i gang med behandling. Men hvordan? Han måtte tale med sine forældre. Hans mor måtte i det mindste kunne forstå ham. Det var jo hende, han gerne ville ligne. Åh, hun var så smuk, med sit lange lyse hår, som hun flettede, eller satte op i forskellige flotte frisurer. Hendes smarte tøj, og de højhælede sko. Han elskede sin mor, og så op til hende. Selv om det forventedes, at det var faren, han så op til. Han elskede da også sin far. Men han brød sig ikke om at gå til fodbold kamp sammen med ham, når FCK spillede mod Brøndby. Folk var helt vilde, drak bajere, og sloges.

Han hadede fodboldkampe, og mandehørm. Hans far havde en drøm om, at han, lige som ham selv, blev advokat og overtog firmaet, som han havde gjort, efter sin far.

Egentlig tror jeg, at farfar godt vidste, at jeg ikke er en helt almindelig dreng, tænkte han. Farfar havde aldrig taget det for givet, at Jannik skulle være som sin far.

Han finder sine egne veje, sagde han altid. Jannik kunne godt lide sin farfar. Han anså ham for at være en vis mand. Hans farmor var død, før Jannik blev født, hun døde af brystkræft, havde man fortalt ham.

Hans morfar og mormor, boede i Nordjylland, hvor de havde en gård. De var mælkebønder, og kom stort set aldrig til København. Køerne maler ikke sig selv, sagde morfar, og så var den sag afgjort. Så det var Jannik og hans mor, som rejste med tog til Nordjylland. Hans far tog sjældent med, han var københavner, med stort K, og forlod helst ikke

Hovedstaden. Jeg trives ikke ret godt på landet. Jeg tror faktisk jeg er allergisk over for klovdyr, plejede han at sige, når Henriette spurgte om han ikke syntes han burde tage med. Så var det uddebatteret, og Jannik og hans mor rejste igen alene til Nordjylland.

En søndag morgen, da de sad og spiste morgenmad, kiggede hans far op fra BTs sportsside, og spurgte. "Vil du ikke med til kamp i Parken i dag? FCK spiller mod Liverpool, Champions League, du ved."

Jannik rystede på hovedet. "Nej tak. Jeg skal ind til byen, og købe noget nyt tøj."

Henrik så med bister mine på ham. "Hvorfor kan du ikke være som andre drenge?"

Nu skal det fandme være, besluttede Jannik, og svarede med en lidt spag stemme, og rystende knæ. "Det er fordi jeg ikke er som de andre drenge. Jeg føler mig ikke som en dreng."

"Hvad føler du dig så som? Bøsse, eller hvad," sagde hans far, og grinede dumt.

Jannik fik en tåre i det ene øje, og rystede bare på hovedet. Hans far rejste sig så brat at stolen væltede.

"Nu tuder han sgu også! Sikke en tøsedreng!" råbte han, gik ud af køkkenet og smækkende døren efter sig.

Janniks mor havde siddet, og hørt på dem uden at sige noget. Jannik vendte hovedet mod hende, i håb om forståelse, og med tårer i øjnene. Han opdagede til sin forbavselse, at hun faktisk også sad og græd. Han blev forvirret. Var hun ked af det? Og var det på hans vegne, eller på hendes egne vegne? Nu da han havde meldt ud.

Hun rakte armene hen mod ham. "Kom her skat," hviskede hun, og gav ham en ordentlig krammer.

"Jeg har vel egentlig altid vidst det, men har fortrængt det, og håbet på at det gik over. Jeg skammer mig. Undskyld," sagde hun blidt.

Hun holdt ham lidt ud fra sig, og kiggede nøje på ham.

"Du skal vide, at både far og jeg elsker dig, og vi vil støtte dig, ligemeget hvad du vælger."

"Jamen, hvad med far, vil han acceptere det? Han virker ikke som om," spurgte Jannik, tvivlende.

"Jeg skal nok tale med ham, og få ham til at forstå." Jannik smilede, og følte pludselig en enorm lettelse.

"Jeg har surfet lidt på nettet, og fundet ud af at jeg er det man kalder; en kvindelig transseksuel," sagde han.

"Okay. Men hvordan skal det så foregå? Altså, jeg er helt forvirret nu. Det er et område som jeg ikke aner noget om. Jeg gik faktisk og troede du var bøsse," svarede hans mor, og kiggede underligt på ham.

"Jeg har set noget om, at man skal gå til psykolog, og så starter man med hormonbehandling. Men det koster."

"Hormonbehandling? Hvad er det for noget, hvad skal du blive til?"

"Til en pige selvfølgelig." Jannik rynkede panden og så på sin mor. Han havde lige troet at hun forstod ham, men nu vidste han ikke rigtig.

"Jeg har været ulykkelig, siden jeg var 5 år," fortsatte han, med bedrøvet stemme.

Henriette fik et forvirret og lidt hårdt udtryk i ansigtet. Hun rejste sig pludselig og sagde. "Ja, vi må se." Så gik hun.

Jannik vidste ikke hvad han skulle gøre, gik op på sit værelse og smed sig udmattet på sengen. Han forstod at han selv måtte tjene penge til sin hormonbehandling. Men det var ikke gjort med pengene. Han skulle have sine forældres underskrift, hvis han skulle i gang før han fyldte 18 år.

Henriette var både bekymret og frustreret omkring sin søns udmelding. Pige; hvad skulle hun sige til det? Hun havde født en dreng og havde altid været glad og stolt af sin søn. Jo, der havde da været situationer hvor hun havde tænkt, at han havde nogle underlige ideer, men hun havde altid slået det hen som noget forbigående. Nu vidste hun ikke rigtigt. Det lød som om han mente hvad han sagde.

Hvad skulle hun sige til Henrik? Han ville blive stik tosset og nægte at betale for den hormonbehandling, som Jannik talte om. Desuden var hun og hendes mand ved at glide fra hinanden, følte hun. Hun var sikker på, at han havde en elskerinde. De havde ikke haft sex i over et halvt år. Henrik havde, hvergang hun prøvede på noget, undskyldt sig med at han var træt, eller at han havde en stor sag som tog alle hans kræfter. Han arbejdede også ofte sent på kontoret. Så deres liv var blevet meget med arbejde, Henriette var også selv meget i butikken. Nu hvor Jannik var blevet 14 år og for det meste kunne klare sig selv, arbejdede hun også meget mere end før. Et egentlig familieliv havde de næsten ikke mere. Hormonbehandling; det måtte hun prøve at slå op på Google. Hvordan foregik alt det, og hvorhenne?

Efter den lille seance ved bordet, var Henrik kørt hen på kontoret, selv om det var søndag. Han havde en stor sag som krævede alt hans tid og han kunne ikke forholde sig til en forvirret drengs tåbeligheder nu. Henrik var begyndt at se en anden og yngre kvinde, Linda hed hun, og de var ved at blive meget glade for hinanden. Henriette var fem år ældre end Henrik, men så yngre ud. Men Linda var kun 30 år og meget sexet, syntes han, og i sengen var hun en vulkan og han kunne slet ikke holde sig fra hende. Henriette var mere gammeldags, f.eks. havde hun aldrig suttet ham, det gjorde Linda gerne, i det hele taget var hun til det hele. En aften havde hun bedt ham om at binde hende til sengestolperne med en flagsnor, som hun havde købt udelukkende til det formål. Det blev den mest erotiske forestilling han nogen sinde havde oplevet. De havde talt om at lade sig skille fra deres ægtefæller, og flytte sammen. Det var jo et alvorligt skridt at tage. På en måde elskede han jo stadig sin kone, men de var ved at glide fra hinanden, og hvis det skulle være, ja, så var det nu. Og alt den tåbelige snak fra Janniks side om, hvad var det han havde sagt; at han ikke følte sig som en dreng, ja, det var det han sagde. Hvad betød det så? At han følte sig som en

pige? Det måtte det vel være. Og derfor var han gået sin vej i vrede. Han havde haft så mange planer med den dreng. Og nu røg det hele sandsynligvis i vasken. Han kunne ikke bo sammen med ham mere, for han var ret sikker på at Henriette ville støtte drengen. Hun havde altid forudt og forkælet ham. Det var nok derfor han var blevet sådan.

Om aftenen, da de skulle i seng, stod Henriette ude på badeværelset, og gjorde sig klar til natten. Hun var ved at smøre sin natcreme i ansigtet, og tænkte på hvordan, hun skulle få sagt til Henrik, hvad Jannik havde fortalt hende. Hun tog lidt parfume på, Channel no.5, den havde hun brugt dengang de mødtes, og det var som om Henrik troede de stadig var 20, når hun tog den på. Hun skulle nok få ham overtalt. Hun betragtede sit spejlbillede. Hun så stadig godt ud, trods sine 45 år. Men der var ved at komme rynker, især mellem øjenbrynene. Hun syntes, at kunne se antydningen af et 11 tal. Var hun nået Botox alderen? Hun slukkede lyset i badeværelset, og gik ind i soveværelset, med blonde trusser på, men uden BH.

Henrik kiggede op fra den bog, han læste i, noget med afdeling Q, af en berømt dansk forfatter, krimi, selv læste hun mest noveller, og magasiner. Hun slog dynen til side, og lagde sig på siden, vendt mod Henrik, rakte en arm over og strøg ham let på brystet.

"Vi skal tale sammen om Jannik. Jeg mener, om jeres lille skænderi i dag."

"Nå, så det mener du. Den dreng er da helt skør. Du hørte selv hvad han sagde," svarede Henrik vredt, og læste videre uden at se på hende.

"Læg så den bog og lyt til mig! Det er alvorligt det her," sagde hun skarpt. Han lagde bogen, og kiggede forundret på hende.

"Okay. Jeg lytter."

"Jannik var rigtig ked af det, da du var gået, og sagde noget som vi skal snakke om, noget han betroede mig."

"Ja. Det kan jeg forestille mig. I har altid været pot og pande. Hvad sagde han så?"

"Du hørte selv, at han sagde han ikke følte sig som en dreng, ikke?"

Henrik åbnede munden for at sige noget, men Henriettes blik fik ham til at klappe i. "Han fortalte mig, at han føler sig som en pige indeni, og føler sig helt forkert. Han havde surfet på nettet, og mente at han var transseksuel," sluttede hun, og betragtede hans ansigts udtryk. Han havde rynket brynene, og virkede forbavset, som om han ikke helt forstod hvad hun sagde.

"Transseksuel. Hvad fanden er det? Det lyder som noget bøsseagtig noget, eller som de der der mænd, der går i kvindetøj," sagde han foragteligt.

Hun trak vejret dybt, og rykkede lidt tættere på. Men han holdt hende lidt på afstand, og kiggede hende vredt i øjnene. Hun forklarede.

"Hør her. Transseksuel er når man er født i den forkerte krop. Jannik er født som biologisk dreng, men hans hjerne tænker som en pige. Og det har ikke noget med de ting at gøre, som du lige refererede til," sagde hun indtrængende.

"Det var satans! Har du aldrig lagt mærke til det? Jeg har altid syntes, at der var noget underligt ved ham. Men sådan noget der trans,-- det havde jeg godt nok ikke tænkt på."

Nu begyndte der at ske noget, kunne hun mærke. Han virkede slet ikke vred mere, snarere bekymret.

"Jo da. Nu hvor jeg ved det, ja så har jeg vel, lige siden han som 5 årig, kom hjem ovre fra Ida, og spurgte om ikke man kunne skære hans tissemand af, vidst det. Men jeg har ignoreret det, og regnede vel med, at det bare var en overgang. Herre gud! Børn siger så meget, ikke?"

Henrik sukkede dybt, og tog hende om begge skuldre. Nu skulle det være, tænkte han og sagde uden vrede i stemmen.

"Jeg vil skilles. Jeg har mødt en anden kvinde."

Henriette måbede, hun troede ikke sine egne ører. Her prøvede hun at fortælle sin mand, far til deres søn, at drengen havde brug for deres støtte, og så sagde han, at han ville skilles. Hun blev rasende og råbte. "Hvad fanden er du for en far? Tænker du kun på dig selv. Tænker du udelukkende med pikken. Det er sgu dig der er en tøsedreng. Føj for helvede. Du kan sove i stuen. Du skal i hvert fald ikke ligge her. Store idiot!

Det begyndte at regne, regnen trommede sådan på ruden, at den overdøvede alle lyde.

Inde på sit værelse var Jannik faldet i søvn, og drømte at han var blevet en smuk ung pige, at hans far fulgte ham op ad kirkegulvet, hvor Tobias stod ventede på sin hvide brud.

Henrik flyttede ud af soveværelset, og sov den nat på sofaen i stuen. Næste nat sov han på kontoret, og Linda overnattede også af og til på kontoret sammen med ham. Men det var ikke særlig rart og efter kort tid lejede Henrik en mindre lejlighed på Frederiksberg.

Henriette indså at bruddet var uundgåeligt, og hun søgte skilsmisse. Den fik hun med det samme og et nyt og anderledes liv lå foran hende. Hun blev boende i huset, Henrik indvilligede at betale halvdelen af udgifterne på huset, så længe Jannik boede hjemme. De var trods alt enige om at sønnen ikke skulle bøde mere end højest nødvendig for deres beslutning.

Men Henrik ville overhovedet ikke høre tale om hormonbehandling. Han ville hverken betale eller skrive under. Så resultatet blev at Jannik måtte vente til han blev 18 år gammel, troede han, hvilket gjorde ham meget vred på sin far, og især på farens kæreste, Linda.

Jannik og Tobias sås jævnligt og udforskede sexlivet sammen. Heller ikke Tobias kunne komme i behandling før han blev 18 år. Hans mor kunne heller ikke selv betale.

Men en ny lov som blev indført i 2017, før begge drengene var fyldt 18 år, gjorde at de kunne komme i medicinsk behandling ved eget informeret samtykke. Der skulle dog et

længere udredningsforløb til af sundhedsfagligt personale på Rigshospitalets Gynækologisk Klinik. Behandling sker i tæt samarbejde med Center for Kønsidentitet, Plastikkirurgisk Klinik og Klinik for Vækst og Reproduktion. Derimod kunne de ikke få foretaget kirurgisk indgreb og få juridisk kønsskifte, altså nyt CPR nr. før de var fyldt 18 år.

Det betød at de efter at være fyldt 15 år, kunne gå i gang. Tobias startede først, da han var et år ældre end Jannik. Det var en meget spændende tid de to drenge gik i møde, men også meget hårdt. De blev sendt til speciallæge i børne og ungdomspsykolog, speciallæger med kompetencer pædiatrisk endokrinologi, vækst og reproduktion samt kønsidentitetsforhold.

Det betød at Tobias var klar til kønsskifteoperation da han var 20 år. Inden da havde Tobias fået bryster og skægvæksten var helt forsvundet. Han havde gået i kvindetøj i et år på det tidspunkt. Jannik var vildt misundelig, og kunne næsten ikke vente til det blev hans tur. Tobias havde fået nyt CPR nr. og hed nu Tonja. Det var sjovt som de begge beholdt en del af deres gamle navn. Jannik ville hedde Jane. De var stadig gode venner, men de var ikke sammen som sexpartnere mere. Det virkede helt forkert nu. De følte sig endnu mere som piger, eller kvinder. Jannik gik nu også i kvindetøj og de elskede at gå i butikker for at shoppe.

En dag var de gået ind i Henriettes butik på Strøget. Hun havde nær fået et chok, da hun så dem, men kom sig dog hurtigt og fik også hurtigt sympati for Tonja.

"Nej hvor hyggeligt. Du må være Tobi....æh, jeg mener Tonja. Jannik har talt en del om dig. Hvordan er det gået med operationen, du ved? Jannik glæder sig til det bliver hans tur." Henriette ventede slet ikke på svar, men sludrede hele tiden mens de prøvede tøj.

"Mor! Slap nu af," sagde Jannik på et tidspunkt til hende. "Vi skal bare købe tøj, og Tonja er glad for sin forandring. Og det bliver jeg også." Henriette rødmede lidt.

"Ja, ja, selvfølgelig," svarede hun, mens hun scannede deres indkøb ind.

"Farvel mor," sluttede han.

"Farvel fru Hansson," istemte Tonja.

"Farvel dreng....piger, kom snart igen."

De grinede lidt da de kom ud på gaden, og gik mod bussen.

"Skal vi tage en tår at drikke et sted? Jeg er sgu tørstig," sagde Jannik.

"God ide. Og jeg kunne godt spise en pizza," svarede Tonja og skråede over gaden hen mod et pizzeria.

Da de sad og spiste, ringede Janniks telefon. Det var Rigshospitalet, kunne han se, og svarede med lidt dirren i stemmen.

"Det er Jannik." pause.

"Ja, okay. Fedt, på mandag." pause.

"Ja, det kan jeg godt."

Han lagde mobilen og kiggede på Tonja med et stort smil.

"Fuck mand! Jeg skal opereres på mandag! Det er helt vildt, ikke?"

"Jo, for fanden, stort tillykke. Skål du. Så varer det ikke længe før vi to tøser kan gå i byen sammen." Tonja hævede glasset. Jannik lo. "Nej, det bliver så fedt."

3.

Region Hovedstaden
Rigshospitalet

Narkoselægen, Hanne Severin, giver Jane en injektion med et muskel-afslappende middel. Narkosesygeplejersken stod klar med masken. Hun ser helt truende ud, som hun står der, og tårner sig op over hende. I det hele taget virker det noget uvirkeligt det hele. Operationssygeplejerske, Ninna Touborg, kaldet *Englen*, af sine kollegaer, fordi hun besidder en engels tålmodighed over for patienterne, har indsmurt Jane forneden med jod.

Når operationen er overstået, er transformationen endelig. Så er Jane en rigtig kvinde, ikke kun af sind, men også af skind.

"Du skal bare tage nogle dybe indåndinger," siger narkosesygeplejersken, Helle, med rolig stemme, og smiler venligt til hende.

"Sov godt," er det sidste hun hører. Så bliver alt mørkt.

Kirurgen står for enden af operationsbordet, og kigger på narkose holdet. Narkoselægen nikker til hende.

"Ok. så går vi i gang," siger hun, og foretager det første snit i pungen. Hun skærer pungen op, og tager testiklerne ud, en for en, og ligger dem i beholderen. De skal ikke bruges mere. Dernæst skærer hun hele vejen rundt om penishovedet, for at frigøre forhuden, så den kan trækkes helt ned. Sygeplejerskerne ser på hinanden og smiler lidt. De bliver aldrig helt vant til at se en mand forvandle sig til kvinde. De er lige fascinerede hver gang. De taler ikke til

kirurgen, da hun skal være meget fokuseret, men de taler lidt sammen, sygeplejerskerne, under operationen.

"Hvad skal du lave i weekenden, Signe." det er Ninna der udfritter hende. De er begge singler og er altid nysgerrige efter at få slibrige historier om hinandens eskapader.

"Åh, formentlig det samme som dig, Ninna, score en lækker fyr," svarer hun mens hun rækker kirurgen en sårhage. "Og få en super orgasme," tilføjer hun. De andre ler lidt anstrengt. De har hørt det før. Den med superorgasmen. Ninna er en køn, lidt alvorlig brunette, mens Signe er lyshåret, med et drenget frækt blik og let til smil.

Det er på det tidspunkt, Jane vågner, og skriger som en sindssyg. Neeeeej,nej, åhhhhhh, neeeej, åh, gud. Men ingen høre hende. Det muskel-afslappende middel hun har fået, gør at hun ikke kan røre så meget som en lillefinger. Hun kan ikke skrike, ikke åbne øjnene.

Nu frigør kirurgen penishovedet, så det kun sidder fast på den side af penis, som vender mod maven, den skal bruges til at lave klitoris af. Her besvimer Jane, det føles som om hun bliver brændt med hvidglødende jern.

Hun vågner igen. Hun hører mumlende stemmer, hun prøver at sparke, at slå med armene, og råbe. Lige meget hjælper det. Det hele foregår kun i hendes hjerne, kroppen er totalt lammet.

Kirurgen skær, Jane hyler og skriger inde i sig selv, hun skiftevis besvimer, vågner, hun prøver at vride og vende sig i ulidelig smerte, dog uden at kunne røre sig. Ingen ser det, ingen hører hende. De fortsætter med at torturerer hende i over 6 timer.

Den største værste, mest umenneskelige smerte sker, da kirurgen deler hendes penishoved, for at forme det til en klitoris.

Hun besvimer mindst ti gange, når smerterne bliver helt ubeskrivelige og umenneskelige. Det er stort set kun, når kirurgen syr hende, at hun er vågen. Hver gang hun

foreager et ny snit, føler hun den hvidglødende, brændende smerte i nogle sekunder, og besvimer derefter.

"Hallo, hallo, kan du høre mig," siger en stemme langt væk. Jane åbner øjnene, og kigger sig forvirret omkring. Er det virkelig overstået? Det hele føles så uvirkeligt. Har hendes hjerne spillet hende et puds? Nej hun havde følt smerte, ulidelig smerte. Og hun havde hørt stemmer. Hun havde været vågen, uden at kunne røre sig, og gøre opmærksom på det.

"Jeg var ikke bedøvet," mumler hun mat.

"Hvad siger du," svarer sygeplejersken fraværende, mens hun tager det grønne klæde af hende.

"Jeg siger, at jeg var vågen," skriger hun hysterisk.

Det giver et ryk i dem, kirurgen, narkoselægen, og alle tre sygeplejersker, står bomstille, og stirrer vantro på ham. Mette Thomsen, kommer hen ved hendes hovedgære, og klapper hende beroligende på armen, og siger, "det er ikke ualmindeligt, at nogle tror, at de var vågne. Jeg skulle måske ikke have vist dig den video. Den kan godt have sat noget i gang i din hjerne."

"Lad være med dit pis! Jeg kunne mærke det hele, undtagen når jeg besvimede, hvilket jeg heldigvis gjorde mange gange," siger hun hidsigt.

Kirurgen kigger på narkoselægen, hun nikker, og de går ud. Sygeplejerskerne gør hende færdig, og kalder en portør til operationsstuen, som skal køre hende til opvågningstuen. Det er ikke Ulven, men en anden ung mand. Jane lægger ikke rigtig mærke til ham. "Mette kommer ind på opvågningen og snakker med dig senere," lover Signe Degard, med en meget bekymret mine. Ninna siger ikke noget, men skuler vredt til Mette Thomsen, som dog ikke bemærker det. Hun er ved at trække af dragten. Nu skal det blive godt med en kop kaffe, siger hun og forlader operationsstuen. Ninna kigger hadefuldt efter hende.

"Vil du have noget at spise og drikke?" spørger sygeplejersken hende, på opvågningen. Det er en anden

sygeplejerske end hende som havde gjort Jane i stand før operationen. Nå ja, der har vel været vagtskifte, imens nazibødlerne har tortureret mig, tænker Jane bittert.

"Ja. Noget at drikke," svarer Jane med vrede i stemmen. Sygeplejersken rynker øjenbrynene og kigger forundret på hende. Hvad er hun sur over, tænker hun. Men henter en kop vand, juice, og en sandwich.

"Tak," siger Jane arrigt.

"Er der noget galt? Du lyder så vred."

"Jeg var ikke ordentlig bedøvet. Det var forfærdelig og helt umenneskeligt," siger hun og tager en tår juice. "Det var den rene tortur," tilføjer Jane vredt.

"Men gode Gud," siger sygeplejersken rystet. Og fortsætter, "Mette kommer om lidt og snakker med dig." Så går hun hastigt ud af rummet.

Jane ligger i sengen og spiser og drikker, mens hun tænker situationen igennem. Nu er det overstået, og hun er rigtig kvinde nu. Ikke sådan, at hun ville komme til at kunne føde børn, men dem kan man jo adopterer. Men jeg ligner en kvinde, også uden tøj på.

Hun glæder sig til at se det færdige resultat. Hun havde kæmpet for at komme her til, og det havde været en lang sej kamp. Og hun havde kæmpet alene.

Mette Thomsen og Hanne Severin Wilke, kom begge ind, og sætter sig på hver sin side af sengen. Mette lægger en hånd på Janes arm.

"Først vil jeg sige at operationen forløb planmæssigt. Du skal nok blive glad for det, det er jeg sikker på," begynder Mette.

Jane skær en grimasse, og siger hidsigt. "Forløb planmæssigt! Hvordan kan du sige det? Det var måske meningen, at pine og torturerer mig?" Mette kigger hen på Hanne, som rømmer sig og tager over. "Er du sikker på, at det ikke er din hjerne, som har spillet dig et puds? Som Mette fortalte, så havde hun vist dig en animeret video af

sådan en operation, og det kan godt have lagret sig i hjernen, så du troede, at du mærkede noget.”

”I kan godt spare Jer. Jeg ved hvad jeg oplevede, og det var ren tortur. Jeg vil klage, vil jeg.”

”Hvis det er rigtig, så er vi selvfølgelig umådelig kede af det, og giver dig vores største undskyldning,” siger Hanne medfølende. Mette tilføjer. ”Men det er faktisk umuligt at opklare. Vi har kun dine ord for det. Man kan ikke bevise sådan noget.” Hun virker lidt usikker på om det er det rigtige at sige i situationen. Hanne krymper sig og ser bekymret ud. Hun forudser en masse presseomtale, hvis det her kommer ud. Ja, måske står hun til en firing.

”Jeg er lige glad med hvad I siger, jeg klager. Nogen skal bøde for det der er sket. Det var uhyrligt. Nazisterne kunne ikke have gjort det bedre!” råber Jane bittert, og begynder at græde.

Hanne lægger trøstende en hånd på hendes arm, som Jane dog ryster af. Mette stryger hende blidt over håret.

”Nu skal du hvile dig,” siger hun, og stryger Jane endnu en gang over håret. ”Vi beholder dig et par dage til observation. Vi skal være sikker på at der ikke går infektion i såret, før vi sender dig hjem. Du får også noget smertestillende,” tilføjede hun, og rejste sig. Hanne nikkede bare og så forlod de stuen.

Et par minutter kommer en sygeplejerske ind med et medicinglas, fyldt med piller.

”Her er noget smertestillende. Det kan godt være, at du bliver søvnig og føler dig lidt mærkelig. Det er fordi der er et morfin præparat i blandt dem,” siger hun, og rækker hende et glas vand til. Jane sluger pillerne, læner sig tilbage på puden, og falder i dyb søvn.

Da hun ligger mellem vågen og søvn, kommer hele seancen tilbage, i en uklar tåge. Mette Thomsen står med en kæmpe kniv, og hiver i hendes penis for at skærer den af. Hun mærker smerterne igen, men vågner nu helt op med et lille skrig. Hun ser sig forvildet omkring, og bliver klar